

Trampský občasník pro západní
Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 65, květen 2005

Jsme tuláci

Harry Mitrovský (STO Severu)

Jsme tuláci, jen matka Země zná vznešený náš dávný rod,
a tam, kde lesy černají se temně,
kde slunce zlatí stříbrné vlnky vod,
tam, všude na světě, je domov náš ...

Jsme tuláci a v našich srdcích buší krev dávných tuláků,
co svět je znal, ty jejich písně bouře nepřehluší,
i skály ozvěnou je nesou v dál.

Jsme to, co země rodí a znovu ztrácí,
a žádná píseň světa nepoví, jak volní jsme a svobodní,
jak ptáci ...

Nás netíží starého světa okovy, sraz orla k zemi, zlom mu
křídlo,
však ze zraku mu nevymažeš přec ten obraz skal,
kde volné měl své sídlo, i kdybys zlatou dal mu klec.

To jen člověku,
jenž v marné touze všem Bohům rovným přál si být,
kolikrát stačí slovo pouze, okovy pozlatit
a pak řve a jásá, že zvítězila svatá věc,
svých vlastních katů slávu hlásá a stejná zůstala mu klec.

Jsme to, co země rodí a znovu ztrácí
a žádná píseň světa nepoví, jak volní jsme a svobodní,
jak ptáci ...

A kdyby ten svět byl plný dravců,
nás jejich lesk či sláva nezláká,
nám dražší jsou ty písně mořeplavců
a volné prosté srdce t u l á k a ...

Web STO Severu, webmaster Fešák <http://sto.webpark.cz/>

Paddy na Yukonu (volné pokračování)

Nirvána

Za námi jsou peřeje Five Fingers Rapids. Vodní val, v mapě označený jako Rough Water pod nimi na levé straně, co z nás udělal mechanické pumpy na vodu, je za našimi zády. Je chvíle na posilnění něčím vařeným. Vítězí Yukon Amber, je už vařený a nemusí se zastavovat a rozdělávat oheň. Proud nás přibližuje k místu zvanému Murder Camp. Zde se řeka zpomaluje a rozšiřuje. Několik ostrovů nabízí různé možnosti proplutí. Tady se vždy, už

od roku 1898, stávaly a dodnes stávají podivné události. Je zde cítit zvláštní napětí.

V pradávne minulosti tekla Yukon směrem od severu k jihu a nyní je tomu naopak. Zde, v místech zlomů v zemských deskách, docházelo a dochází k vytváření agresivní nálady u těch, kdo tudy projíždějí a k pocitům nejistoty a úzkosti u těch, kteří zde táboří. Tato zvláštní patogenní zóna působí na každého. O tom svědčí i místní názvy jako je Murder Camp, Devil's Lookout, Devil's Crossing, Hell's Gate, Hell's Gate Slough, Lightning Slough a další.

Za dob Klondike Gold Rush si budoucí prospektoři, falešní hráči, barmani i děvy volných mravů mysleli, že mají v tomto místě z cesty za bohatstvím to nejhorší za sebou. Opustili Skagway ovládaný podvodníkem Soapy Smithem. Vynesli tunu zásob z osady Dyea průsmykem Chilkoot Pass. Přetáhli saně po

zamrzlých jezerech Lindeman, Benett a Tagish. V místech, kde už nebyl led, se nalodili na čluny a prámy a vypluli směrem k Yukonu. Propluli peřejemi nad osadou Whitehorse a čekaly je jen přeje Five Fingers. Všichni si chtěli oddechnout a v cílovém městě zvolat: „Finally Dawson!“ Ale co se náhle dělo? Místo klidné plavby se členové posádek začali hádat, nadávat si, vyčítat si různé prohřešky. Docházelo ke střelbě, byli i mrtví. V noci i ve dne se ozývalo temné mručení a hučení. Lightning Bug's ukazovaly cestu do mokřin. I dnes si chceme vychutnat tu vzrušující krásu nejistoty, zvláštností, nervozity, urážek a rvaček. Unavené tváře posádek se mění v sen kamarádství. Lodě se tisknou jedna ke druhé. Příkrá nadávka, kterou častoval háček kormidelníka je vyprávěna jako vtíp. Ony se totiž jednotlivé dvojice, trojice či šestice předháněly v krutostech jen proto, aby mohly v kruhu dalších drsanů o svých urážkách vyprávět. Teď vám popíší jednu šlamastiku. Pohodáč vypráví: „Přestal jsem na háčku pádlovat, naštvál jsem se / jen tak, na oko / na kormidelníka Malého Jardu. Nebudu makat, když on nepádluje. Jeli jsme beze slova, unášeni

proudem řeky. Oba jsme na dovolené a né na závodech. Staří trampí si leží o dovolené někde v teple na pláži mezi nahotinkama. Já zavírám oči, Jarda také. Vyrovnáváme, každý po svém rovnováhu kanoe. Teď každý ve společné lodi jedeme na sebe. Jako Tsunami to seklo s kanoi. Bleskurychle zabíráme a pádlujeme. Z naší řevnivosti jsme se probudili až nárazem o písčnou mělčinu. Zase spolu! Jen hlad a žízeň jsou kolem nás.“ A k plovoucím ostrovu přirážejí další lodě. Plechovky s Yukon Amber putují po celém soulodí. Například jen Ivan veze 450 plechovek piva od Žrouta a teď je rozdává. Chvilí kvílí harmonika a pak umlká. Konečně se dostává ke slovu Flynn a další pixla Yukon Amber. Začíná vyprávět: To je jako sex s novou neznámou šestnáctiletou blondýnkou. Mlčící ústa sají jantarovou tekutinu. Flynn dělá pauzu, aby všechny naladil. Proti se ozývají jen hlásky z úst něžného pohlaví. Pokračuj, jak to bylo dál, žadoní většina. A Flynn mlčí, nemůže mluvit, jsme v patogenní zóně. Muži zavírají oči, sní...., o čem tak asi sní? Ten sen je lepší než co může kamarád vyprávět. Všem je zase těch patnáct, šestnáct, sedmnáct let. Kolem samé šestnáctileté blondýnky... A vedle sedící, prakticky uvažující druhé pohlaví zasněně vzpomíná, kdy si poprvé odbarvilo vlasy na blond. Ty vtipy o blondýnkách mají svůj základ. A co pak ty vtipy, o těch dívkách, které se chtějí na chvíli blondýnkami stát. Jó, kde jsou ty časy, kdy jsme byly mladé a blbě. Zavřeš oči a ono se to pořád vrací. A ti kluci nás vidí stále jako mladé a nejkrásnější. Jedna z nich šeptne tiše: mohla jsem zůstat doma stará, chytrá a v teple. Pak zmlkne a zastydí se. Tady u d'áblových vyhlídek a pekelných bran někdo posílá kolem sáček se sušeným ovocem a oříšky. Falešné, umělé i poslední zuby drtí směs na kaši. Další piva navštěvují žádostivá ústa. To musíte

v puse vše prohrát a pak spolknout. Nikdo neskáče nikomu do jeho vyprávění, taková je zima. A ta pohoda, když známí kecalové zmlknou a mluví jen Yukon. Kameny, valící se po dně koryta řeky pod námi, temně hučí. Máme klid v místech strachu a napětí. A již si kamarádi vymýšlejí nové kulišárny jeden na druhého. Schválně, jestli se ten druhý chytne a na chvíli urazí. Ať je to tvrdý, my to vydržíme, uvažují i děvčata. Když Yukon River 2003, tak se vším všudy. Proud nese spojené lodě dál. Kennedy po zapnutí motoru poopraví kurz plavby do hlavního toku, vypne motor a zase je ticho.

Duhoví pstruzi a graylingové unikají nástrahám trampských trojháček, tažených za plovoucím ostrovem. Vilma se do hrozivého ticha vytahuje, že je prababičkou. Kennedyho jedenáctiletý syn Olin se na ni zahledí a dlouze si ji prohlíží. Po chvíli povídá: No, na prababičku nevypadáš špatně. Zase jen plyneme dál. Dál s tichem na rtech. Všichni se těšíme na večerní hádání ve dvou, jen ať si uijeme jako ti, co se zde trápili a mordovali za doby Klondike Gold Rush.

Na vysvětlenou: Yukon Amber = Yukonské jantarové pivo, Murder Camp = vrahův kemp, Devil's Lookout = d'áblova vyhlídka, Devil's Crossing = d'áblova křižovatka, Hell's Gate = pekelná brána, Hell's Gate Slough = pekelná brána zoufalství a morálního bahna, Lightning Slough = světélkující močál s Lightning Bug's = světluškami, Klondike Gold Rush = zlatá horečka na řece Klondike, Paddy 23.9.2003

Příbuzní

(poslal Skrček z Montany 20. dubna)

Vítání Jara na Vancouverském ostrově bylo jako vždy vynikající. Vyjel jsem čtyři dny před pátečním velikonočním ohněm, který jako vždy vzplanul na jednom z mnoha malebných míst Vancouverského ostrova. Od našeho obřadního ohně jsem odešel poslední a to kolem druhé hodiny ranní. Kamarádi se odebrali do stanů a pojízdných domečků dřívě, než bývá tradicí a to kvůli neúprosnému dešti. Na druhý den v sobotu se již několik nevytrvalých duší vrací nazpátek do betonových džunglí. Po jejich odjezdu se ukázalo sluníčko a v sobotu byl zase nový táborový oheň v atmosféře trampské romantiky, veselí a smíchu. Přišla neděle a pro nás „přespolní“ to znamená zpátky do USA. Podávám ruce těm svým trampským bratrům a sestrám a říkám si, jakou nádhernou velkou rodinu že mám. Vždyť i když přejíždím hranice, celník se mě ptá, za kým to do Kanady jedu. Vždy je jedna a ta samá odpověď že „za rodinou“ a to ještě hrdě dodám, že ta rodina je opravdu veliká.

Nitinat Lake o Velikonocích 2005

Rozjízdim se a v duchu si říkám, že jsem měl opravdu štěstí, že takové příbuzenstvo mám.

Skrček - Libby, Montana

Ahoj kamarádi a kamarádky! (poslala Jana 24. května)

V únoru, se nám zdálo, že ta zima nemá konce. Pak došla pozvánka na Vítání Jara na Ostrově a nám to nedalo; kdo by čekal až Illinois roztaje? Z Aljašky se ozval Pavka s Marcelou, že taky poletí. Tak jsme naplánovali společnou kuchyň a stanoviště.

Čtyř hodinová anti-masthácká cesta k fleku zaručila, že tam bude jen trampská parta. Našli jsme krouzek zpívajících čundráků na pláži. Měsíc se odrážel na klidné vodě, audience tisíce hvězd byla svědkem naší radosti, že jsme zimu vyměnili za jaro.

Druhý den bylo slyšet samý "Ahoj", jak se potlachoviště plnilo. Na louce se stůl za chvíli prohýbal vahou nastrohaných brambor. Nevzalo to dlouho a vůně trampských čmund se omotala kolem

každého stromu a vytáhla z pod celt a ze stanů kamarády. Čtyři panve pomalu nestačily, jaká byla poptávka.

Odpoledne se ale zataáhlo a neutekli jsme kapkám. Aleš mě požádal, abych večer zapálila oheň. To bylo slz v mejch očích, jak jsem běžela to hlásit "doma". Tam stála Marcela, a dojetím brečela, že bude vztyčovat vlajku!

Pršelo celý den a večer jsme byli pěkně zmoklí. Hřáli jsme se navzájem, mačkali na kládách a zpívali potěšitelné známé melodie. Čekali jsme na měsíc, který nemohl prokouknout skrz mraky. Ani nevím, v kolik jsem si šla lehnout. Petkovi se ještě nechtělo.

Sama v malem stanu jsem za chvíli usnula. Půjčená deka od kamaráda Bobina a temné tukaní deště na cely, natažené přes stan, působilo jak ukolébavka.

Zima mě najednou probudila. Ruku jsem natáhla pod polštář a sáhla do ledové vody! Potvrdilo se to nejhorší. Spacák nacucaný vodou a já plavala na matraci v jezírku. Vyškrala jsem se z uzké kukly a zoufale tahala za kombinaci třech zipů u stanu. V mém polospánku a vodou šokovaném stavu, jsem netrefila na tu správnou kombinaci. Málem jsem ze zoufalství prokousala stan! Konečně jsem se nadechla venkovního vzduchu a stála v dešti. Zírala jsem na kanopy, které leželo větrem sražené v blátě. Plachta byla ve škarpě, na nic platná. Sáhla jsem rychle do stanu a vytáhla Petkův ještě suchý spacák a hodila ho do auta. Spali jsme zbytek noci v sedě v nákladáčku. Ráno trampský telegraf fungoval dokonale. Od plachty k plachtě se každý dozvěděl, jak jsme dopadli. Kamarádi nabízeli náhradní spacáky (dík, Jany!), suché tepláky a ponožky. Horké polévky, kafe, grog a kořalku.

Vzpoměla jsem si na rok 1980. Letěli jsme jako novomanželé do Calgary na (můj druhý) potlach. Lásky plná, ale v balení ruksaku nezkušená, jsem na spoustu věcí prostě nemyslela. Kamarádi Wimpy s Veverkou nám moc pomohli, ten potlach pro nás zachránili. Časem mě vzal Wimpy stranou a nejenže se mnou trpělivě zpíval a vysvětloval texty, ale řekl mi o trampském přísloví: " Co máš, dáš. A co mám, dám." To krásné přísloví po 1/4 století stále mezi trampy platí.

V sobotu večer se hvězdy vrátily a snad ani na jednu písničku jsme nezapomněli. Tak nám to hezky ladilo, že na těch pár kapiček deště jsme dokonce zapomněli.

Letěli jsme domu unavení a spokojení s jednou myšlenkou: Lepší dva propršeny dny na potlachu, než jakýkoliv den v práci!

Illinois nakonec roztálo a těšme se na náš potlach U Dvou Potoků, který se koná 28. května.

Posílám velký "AHOJ!"

Jana Tornádo.

Z Pad'ourových zapomínek :

.....a bylo po vandru.

Byl konec léta roku 1958 a já to měl „za pár“ do rozlučky s civilem.

Toužil jsem po nějakém pěkném vandru, ještě než mě uchopí spár branné moci. Jako na potvoru nikomu z osady už nezbyvala dovolená, tak jsme nakonec vyrazili jen se Zděndou (zvaným v partě „malej“ aby nás od sebe odlišili) na 14 dní - prostě „někam“. Zkrátka jsme sbalili torny a vystřelili z Prahy nejbližší výpadovkou směrem Českomoravská (nikoliv Kolben – Daněk, ale) Vysočina.

Tenkrát, pokud se jelo ve dvou, byla doprava „stopem“ nejvýhodnější. Většinou jsme „haltli“ někoho, kdo vzal oba. V případě nouze jsme se rozdělili a dali si někde na určitou dobu „pevného spicha“ (dnes, v době mobilních telefonů, je naprosto nepochopitelné, že jsme se vždy nějak - byť mnohdy s pěknou časovou disproporcí - sešli).

Dopravní servis jsme odvrhli někde u Humpolce a hupky do lůna panenské přírody. První, co jsme spatřili, sice nevypadalo zas tak

docela panensky, zato příroda se na tom podepsala sympaticky. To, co šlo proti nám po polní cestě, nás způsobně pozdravilo a roztomile se to optalo, kampak že jdeme? „Jen se malinko vyspínáme na kraji támhletoho lesíčka a hned zase půjdeme,“ parafrázovali jsme „perníkovo“ Jenička. „Jé, to je náš hájek – ne abyste nám ho ničili, nebo zapálili! Já vás tam přijdu zkontrolovat a když budete hodný, seberu pro vás od slepiček pár čerstvých vajíček,“ opáčilo „to“ a odcupitalo opačným směrem, než jsme šli.

„Nebo taky přijde tatík s kulovnicí, jako loni v Kunicích,“ mumlal jsem si pro sebe a přemýšlel o změně „hotelu“.

„Krasavice inteligentní“, přerušil výrokem Mistra mé úvahy malej Zděnda, „večer máme vejce!“ „Hm - obávám se, že spíš zůstane leda tak u našich vlastních“ dodal jsem lakonicky.

Byl jsem špatným prorokem. Děvče opravdu přišlo, a to nejen s vejci, ale i s pořádným kastrolem, ve kterém byly ty žluťoučké zárodky budoucích kolegyněk ve skupenství smaženém na cibulce a s půlkou bochníku voničího - doma pečeného chleba.

„Teda slečno...“ „Já jsem Jarmila,“ odvětila. „Teda Jarmilko, takovýhle buchty u nás v Praze nerostou,“ snažil jsem se zabodovat. Chvilí hledala ty buchty, pak jí zapálilo a zarděla se. „To sou vajíčka, vy lichteru,“ zašpásovala. Jako napotvoru - jindy málomluvný Zděnda nechtěl zůstat pozadu v konverzaci a vylétlo z něj: „Teda za takovou baštu vám splníme jakýkoliv přání, a budem' si tykat, ne? My jsme Zdeňkové, já malej, von velkej!“

Že radši ten prorok katastrof nedržel zobák (přání, které by čtenář – pleticha očekával, jsem později Jarmile plnil ještě celý první rok vojny. Do té doby, než jsem od ní obdržel poslední balík, k jehož obsahu patřily mimo buchty – k mé malé radosti - i roztomilé „kopačky“)!

„No, já bych měla takový přání, ale to vy byste asi...“ „Jakýkoliv je předem splněný,“ vyhrkl láskyplně ten omámený gigant náhlých iniciativ.

„Víte, on brácha musel odjet a my zrovna mlátíme, tak jestli byste nám zejtra trochu nepomohli...“ lezl pomalu z naší vejconosnice nám dosud zastřený, leč teď už naprosto pochopitelný důvod její nevšední péče o dva neznámé pobudy.

Na mlácení jsem v ten okamžik dostal obrovskou chuť, jenže do úplně jiného objektu, než o kterém byla řeč.

Díky tomu nepochopitelně svéprávnému magorovi, se vidina ranního probouzení v lese za akordů ptačího zpěvu, vzdalovala kamsi do oblasti ležatě osmičky. „No, víte, my máme vlastně práci zakázanou, abychom se nevysílili před plněním čestných vojenských povinností...ledaže byste nás ráno vzbudila polibkem...“ Netušil jsem v ten okamžik, blázen ujařmená, jak je chápán pojem „ráno“ na statku (tehdy jednom z posledních soukromých).

To rafinované děvče nás olizovalo už okolo páté s rancem buchty a konvičkou čerstvého mléka.

Kdo z Vás vyrůstal na vesnici, zasměje se úvaze pražáka, znajícího dosud žně jen z filmového žurnálu. Už jste někdy někdo tzv. „dával do mlátičky“ (o nějaké samožací mlátičce, či kombajnu se tehdy českému „kulakov“ ani nesnilo)?

Prostě ten pekelný stroj stál – za pekelných zvuků - uprostřed pekelného dvora, opodál se hulilo z jakési mašinky bez kolejí, zvané lokomobila, okolo vás svištěly nějaké transmisní řemeny, vy jste neviděli pro obilní prach vůbec nic a navíc vás pokrývala vrstva hrozného lepidla. Současně jste názorně cítili, význam klišé „To mám rád, jako vosinu v ....“ jistém tělesném otvoru.

Zároveň vás z několikapatrového žebříňáku nejen ohrožovali vidlemi, ale téměř vás zarovnávali neustále přibývajícimi snopy. Aby vás nezaházeli, museli jste je chtět – nechtěj, bez možnosti „vorazu“ cpát do obrovské tlamy mlátičky, která po každém zhltnutém snopu zařehotala jako kůň. Snad romantické, leč pouze na plátnech kin!

Po povelu „oběéééé“ jsem polomrtvý zuchnul do předzahrádky obrovského hnoje hned vedle mlátičky a těšil se na vojnu.

Musím však přiznat, že to „pravé selské knedlovepřozelo“ jsem předtím nikdy v životě nejedl.

V hlubokém - polévkovém talíři byl asi centimetr sádla, na němž plavalo několik knedlíků jako kola od žebříňáku, flák masa jako pro regiment (že by příprava na vojenské porce??), to vše pokryto parádní vrstvou zelí.

Po obědě mě hospodář za mé chabé pomoci vysoukal opět na mlátičku, která se zastavila někdy okolo osmé večer.

Po vydatné večeři, během které Zděnda - po vzoru Vochomůrky - tříkrát usnul, jsme poděkovali za neobvyklý zážitek s tím, že nám ráno jede vlak na vojnu. Nepřesvědčivý důvod (k nejbližší železniční trati to bylo pěkných pár kilometrů) byl – zřejmě po pohledu na nás - osazenstvem statku se soustrastným porozuměním respektován, bylo nám poděkováno za vydatnou pomoc (dodnes nevím, jak to mysleli), a my se poroucheli. Doslova!

Odpotáceli jsme se směrem k našemu „kempu“ a usnuli někde v půli cesty k lesu.

„Pryč,“ znělo naše jediné přání, „a daleko!“ „To radši polezu nonstop na Praděd,“ pronesl Zděnda, když nás – naprosto tuhé – začalo budit vycházející slunce.

„Fajn,“ zadrkotal jsem, „jedem do Jeseníků!“

Což jsme následně realizovali, ale o tom až příště!

Paďour Zdeněk.

Brněnský deník z přelomu roku 2004/2005 32. Peginův memoriál

Přelom roku jsem opět trávila ve svém milovaném Brně.

Dorazila jsem tam autobusem ve středu 27.12. ráno. Sice pěkně utahaná, ale ani únava mi nezabránila se večer zastavit v proslulé trampské hospodě Kalumetu. Zdeně Kartačkové jsem se nedovolala, psala něco o tom, jak pojedou s Kartáčkem na Slovensko na lov. Chtěla jsem ji nalákat sebou. Parta tam byla veliká, stoly plné cukroví, chlebičků, a jiných dobrůtek, rundy rumu se točily kolem. Byla to poslední slezina v roce!!! A dobrá muzika je tam vždycky.

Ve čtvrtek jsem se věnovala rodině a odpočinku. Volal Prcek, že jejich parta slaví Silvestra na Šarce, jestli nechci přijet. Neb tam jeli i Kartáči, nechala jsem se ráda přemluvit.

Původně jsem chtěla do Lískovce, kde slavilo Silvestra hned několik brněnských part najednou. Silvestrovské ráno nás uvítalo sluníč-kem a k polednímu jsem valila do Keníku na vlak.

Na nádraží parta trampů, napřed se nedůvěřivě koukali na můj růžovej ruksak, ale zařvala ahoj a vlezla s nima do vagonu. Po cestě nastoupil Pedro s kamarádkou, kterou znám z trapsaveckého ohně. V Hradčanech nás vystoupila už pěkná smečka. Napřed k Prckovi do firmy, kde se něco popilo. Dál jsme pokračovali do Březiny do hospody. Tam to už pěkně hučelo.

Skoro potmě jsme se vydali na Šárku, kde měli hoši ze S.T.O.N. pronajmutou místnost, v létě sloužící za jídelnu. Bylo nás tam něco k padesátce. Parta z Tišnova a okolí, Brňáci, z Nového Města a dokonce Libík z Austrálie.

To bylo dobrůtek! Daly jsme si se Zdenou koláček, cukroví a byly nám nabídnuty naložené májovky, ke kterým jsem sice neměla důvěru, ale abych neurazila, jednu jsem si vzala. Zdena hned tře. Trvalo asi 10 minut, než zbledla Zdena. Za chvíli se udělalo zle i mně. Ten žlučník, to je svinstvo! Měla jsem sebou jen jeden pytlík žlučnickového čaje, tak ho uvařit a šly jsme zalehnout, neb nám Prcek řekl, že to vše vypukne až v 8. Zdena na tom byla značně hůř a vypadalo to, že bude trávit konec roku na oně místnosti. Po hodině odpočinku mi bylo líp a šli jsme s Kartáčkem na ferneta do místní hospůdky, kde byla další parta. V 8 jsem byla docela fit a připravená na Silvouše o čaji a suchém rohlíku. Na náladě mi to neubralo. Chudinka Zdena se dostavila až po jedenácté. Kartáček mezitím připravoval božský pokrm z jater vlastnoručně uloveného jelena a všichni se obližovali.

Na půlnoc jsme si symbolicky připili šampusem a zapily to se Zdenou čajem. Noční mrazivý vzdušek venku nám udělal dobře. Dobré muziky i srandy bylo kopec.

Zapadla jsem asi ve 2, Prcek přišel jako poslední o půl šesté, s tím, že mu nadávají a všichni ostatní chtějí spát. Bylo to velké.

Plyne z toho mravní poučení, že májovky se mají jíst v máji a ne na Silvestra. Ráno obětavá Pojinka krmila všechny výbornou držkovou a spousta dobrůtek ještě zůstala. Nestává se často, že jsou trampové po ránu pobízení, ať konečně dorazí ten sud a nikdo se k tomu moc nemá. Ta auta! Chudáci řidiči a šťastní ti, kteří jezdí jako dřív vlakem.

V neděli jsme šly se ségrou na kopce, navštívit naše osadnice z Amazonky, dvojčata Jarku a Mirku. Další oslava na obzoru.

V pondělí jsme vyrazily na slezinu osady Old Boys do Medlánek. Ta radost vidět, že v Brně nikdo nemusí být sám. Sál hospody praskal ve švech, muzikantů jsem napočítala ke dvacítce, v čele se šerifem Frenkym, jeho lepší polovičkou Markátkou a Fidlerem Láďou Krevňákem. Všichni už mají osmdesátku dávno za sebou a chtěla bych v jejich letech mít i jejich energii. Tedy kdybych se toho náhodou dožila.

Ve středu jsem chtěla jet i se Zdenou na slezinu do Tišnova, ale Prcek mě zrazoval, že budou mít pracovní slezinu o přípravě potlachy. Zdena tam přes mě varování jela a pak si připadala jako na schůzi. Já jsem šla do Kalumetu, kde slavil Čert šedesátku. Tam se jako vždy výborně hrálo, šelují tam Čert a Simona.

Ve čtvrtek do Eriky (privátní herna a trampská hospoda, byli jsme tam i po Lampovým pohřbu), kde se slézají Brněnští Roweři a další party, prvotřídní muzika.

Placin mi ukazoval krk na banjo, co vyrobil, Renáč neváhal, nasadil a na banjo nám zahrál.

Dlouho jsem se nezdržela, neb mne čekala další banda z Oslavky v Bille. Tam se domlouval sobotní vandr pod Ketkovák na pietní vzpomínku, 32. výročí umrti našeho kamaráda Pegina.

Na Zvonářce nás v sobotu ještě potmě bylo tolik, že jsme skoro zaplnili linkový autobus do Senohrab. Místní jedoucí jen z vesnice do vesnice z nás asi moc velkou radost neměli, neb museli stát.

Byla mlha a pěkná kosa, do údolí jsme dorazili už o půl deváté, sluníčko se dostalo jenom na vrcholky kopců. Kolik tam bylo lidí neodhadnu, jistě tak nejmíň ke 200.

Memoriál zahajovali Vlajkou Zbyšovští Roweři a na chvíli přišel i **Lucan**, autor nedávno vyšlé **Trampské historie řeky Oslavky** (Brňákům vřele doporučuju, psali to s Jurou Cancákem, ilustrovali Jura a Placin. **Jura Cancak** také sestavil **Trampské dějiny řeky Jihlávky**, vyšlo to v edici Lesní Ozvěny, zvláštní sborníky. Dočíst se o tom můžete také v časopise **Oslavské boudy**, to jen tak na okraj.)

Právě Lucan tato shledání celá léta organizoval. Bohužel mi bylo moc smutno vidět, jak ho zlá nemoc tak rychle poznamenává.

Po starších Rowerech se kytar ujala mladší generace, Trosečnici atd. Po skončeném obřadě už vesele sluníčko svítilo na Ketkovák i kopce kolem, Oslavka však zůstávala modro studená.

Někdo šel po Chvojnici směr Sudice, větší část nahoru do hospody v Ketkovicích, kde byl sál i výčep nacpaný k prasknutí.

Napřed jsem seděla vedle Rowerů, došel za mnou jeden kluk a říká: „Je to možné, že bys to opravdu byla ty, dívám se na tebe už pěknou dobu?“ Koukám na známou držku a říkám, že teda to asi možné bude. Povídá dál: „Šedesátá léta, soutěže ve zpěvu, první Lilka, druhý Záhor, třetí Pipin“ (i když to bylo spíš naopak, Pipin vyhrával kde co, já jen semo tamo druhou či třetí cenu). Povidal mi, že mě viděl naposled v roce 65 než šel na vojnu. To mě potěšilo, že mě po těch 40 letech ještě poznal! Bohužel moje hlasivky stávkují, tak jsme si moc nezaspívali.

Na druhém konci sálu hrála banda v čele s Romanem Horkým z Kamelotu, tak jsem vesele pendlovala. Venku bylo nádherně, příroda volala, ale takový rachot nejde jen tak beze všeho opustit.

Až pozdě odpoledne jsme se vydali do Raptic na vlak, to už se stmívalo. Na nádraží jsme potkaly polozmrzlé Mikfeláky, kteří šli 18 km po Chvojnici a plazili se po zledovatělých skalách přímo nad vodou. Sem tam někdo zahučel i do řeky.

Stejně jsem jim ale trochu záviděla. Na roli v Brně se rozcházela velká smečka do tmy, jako kdysi v mládí.....

Jen ti policajti už nás nikam nehonili! (když už jsme u toho mládí, i to k tomu patřilo) V pondělí jsem původně měla jet domů. Prodloužila si to kvůli úternímu vandru s Old Boysama do Chudčic do středy. Ale zase mě chytl žlučník tak si doma lížu rány.

V úterý byla slezina na Tábořské, staří pardi v čele s Blahošem Burgerem, i tam byl rachot! Už jsem si zvykla pít čaj či vodu a jedno malé pivo mě také nezabilo.

Středa žlučnickovej den, ani do Kalumetu jsem nešla, ve čtvrtek jsme se ségrou Zdenou odjely do Bülachu.

Moc se mi nechtělo, neb v Brně se konal křest knihy **Legendsy folku & country**, s podtitulkem **Jediný téměř úplný příběh folku, trampské a country písně u nás**.

Knihu napsal **Jiří Vondrák** ve spolupráci s Fedorem **Ňufem** Skotalem (co se trampingu týče). Našla jsem tam sice pár omylů a také nějaké chyby, ale nikdo nejsme dokonalý.

Stojí za to si tu knihu za 520 korun koupit, teda určitě pro ty, co je muzika zajímá (jako mně). Jsou tam stovky fotek a přes 540 stránek ke čtení. (Mimo jiné jsem právě našla nabídku na internetu o 25% levnější na www.Kosmas.cz) Na křestním koncertě účinkoval kde kdo, Poutníci, Druhá Tráva a spousta dalších trampských legend. Ale nemusíš bejt přece všude !!!

Už se těším, až tam zase příště pojedu!!!

Ahoj Lilka

V únoru 2005

Teslin River 2005

Emblém Velkého Vandru na Teslin River se vám může zdát podobný emblému vandru „Yukon River 2003“, který pořádal Šolim. Není to okolnost čistě náhodná a znak nebyl „odcizen“ nebo načerno okopírován. Byl vyroben tím samým kamarádem (Laco ŠOC z Edmontonu), který navrhnul nejen tyto dva emblémy, ale i desítky dalších, včetně loga STOPY anebo Světového Potlachu na Bush River v roce 1998. **Teslin**

River 2005 je nepřímým pokračováním prvního vandru na řeky Yukonu a Šoc celý návrh s příslušnými změnami prodebatoval se Šolimem, který plánuje použití podobného znaku s menšími variacemi i pro vandry v budoucnu.

Doposud se přihlásilo přes 60 kamarádů a kamarádek. Kanoje měly být zaplacené do konce dubna a to same platí o zápisném. Fred plánuje udělat průzkum Teslinu někdy v červnu, aby nás nepřekvapila třeba řeka zatarasená kládami a podobně. Počasí na Yukonu je letos velmi suché a jak se vše vyvine v létě se uvidí.

Redakce

Ahoj kamarádi !

(píše Farář z Texasu)

Máme zase několik nových zpráv o tom, jak pokračují přípravy 7. celosvětáku.

Začátek deštivého jara v Texasu nám znemožnil plánované práce s přípravou rozšiřování cest, které budou zároveň i parkoviště pro auta, zato jsme ale rozšířili potlachoviště. Pro kamaráda Santanu jsme porazili velkou borovici, z které příští jaro bude vyřezávat totem, kládu jsme oloupali a natíráme ochranným lepidlem, aby nepopraskala a nedali se do ní brouci. Postavili jsme ochranu střechu, kde se kláda vysuší, aby se dala lépe dlatat. Příští týden budeme porážet další borovici pro kamaráda Tonda, ze které bude vyřezávat druhý totem. (měli jsme připraveny dvě cedrové klády, ale bohužel jsou moc sukovaté, tak se na výrobu totemů nehodí)

Znova jsme přeryli nové potlachoviště a zaselili novou travu a doufáme, že bude přšet, aby vyrostla. Každých 14 dní jezdíme s Fífou makat a s pomocí George a jeho mašin pomalu dokončujeme přípravy. Stále nás čeká ještě halda lopoty, než vše dokončíme.

Jinak kamarád Pekelník nám nechal v Bratislavě vyrobit 1000 upomínkových vlaječek podle návrhu Danalky z Kalifornie a můj švagr Dušan, který byl na Slovensku na dovolené, jich už do Texasu přivezl 250, zbytek by měli přivést Madla, Jerry, Jarka a Fífa, kteří tam jedou v květnu na dovolenou. Celkový výdaj za výrobu vlaječek byl \$2.765. Kamarád Pekelník si zaslouží velké UMÍÍÍÍ za starosti, čas a výdaje, které s výrobou měl.

Kamarád Paddy nám zařídil a nechal udělat u kamaráda Ježka 10 placek do soutěží a teď pracuje na tom, aby kamarád Kuře nám namaloval další tři placky do soutěží, takže ceny do soutěží se pomalu množí. Paddy UMÍÍÍÍ. Ceny, které jsou dělány v Česku a odznaky, by měl přivést

Fífa. Od kamaráda Bubliny jsme dostali jednu cenu do soutěží, kterou vyřezal kamarád Kiwi.

Kamarád Čagan nechal v Praze vyrazit 1000 odznaků, za které jsme mu zaplatili \$1.250, též si zaslouží velké UMÍÍÍÍ.

Náš soused George nám stále pomáhá s úpravou pozemku, za což jsme mu tento měsíc vyplatili \$ 140. Celkem jsme mu vyplatili \$ 1.255. Za veškeré práce, co pro nás udělal mu moc a moc děkujeme.

Fífa tiskne obálky na zvadla a používá jedno z razítek, co jsme nechali udělat na camrátku.

Kamarád Pepan nám na našem ranči nařezal hole z gumovníku, ze kterých se budou camrátku příští rok vyrábět, zatím je sušime.

Co se týče zvadel, tak jejich tisknutí zatím pokulhává, ale tato situace by měla být do 14 dnů vyřešena a v případě, že to nevyjde, tak si zvadla vytiskneme sami.

Co se týče naší finanční situace, tak na konto přibylo od naší podzimní sleziny \$ 201.

Vyzvedli jsme \$199.80 na poplacení telefonu, korespondence, zakoupení plachet, dřeva, travního semene a chemikálií.

Kamarád Habásek a Bobr stále vybírají peníze ve Švýcarsku a dle jeho e-mail mají zase něco poslat.

Na kontě do 30. dubna 2005 máme \$ 4.545.68.

Tak toto jsou poslední zprávy. Opět chceme dát velký děkovanec všem kamarádům, co nám pomáhají, jak finančně tak fyzicky, bez vaší pomoci by jsme to těžko zmákli, takže je to opravdu akce Trampi Sobě.

Ahoj Farář, Fífa

Internet

Domov trampů v zahraničí (Leona a Baron - Colorado)

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Posledních šest časopisů STOPA lze stáhnout z Internetu a vytisknout i s barevnými fotografiemi. Pokud máš zájem o starší číslo, tak počínaje číslem 48 (prosinec 2001) máme STOPU v .pdf formátu a lze ji poslat přes Email jako přílohu. Ostatní čísla máme pouze jako černobílé kopie a můžeme poslat poštou. Novinkou je to, že čísla STOPY od č.48 výše budou přiloženy jako data soubory na všechny nové trampské DVD disky

<http://members.shaw.ca/stopa/>

Trampský Spravodaj – (Bratislava)

Zdeno Dočkal, Novomeského 1, Pezinok, 90201, Slovakia

Píše Buchta z Austrálie . . . .

Posílám fotku z našeho 36. Potlachu v Brown Mountains

Trampské video disky

14 – Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video č.5+11+12

15 – DVD Videokronika K.O. Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
 16 – DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
 Disk obsahuje kolekci fotografií a zvukových nahrávek (dataformat)
 17 – Vítání Jara na Ostrově 2005, DVD, přes 100 účastníků
 Poslední verze disku obsahuje 17 čísel časopisu STOPA (48-64)

Kubštejn

Dne 14. května 2005 proběhl na Kubštejně u Moravské Chrástové jarní oheň trampských osad Zlatá růže, Tornádo, Netopýr a Vlci, za účasti 265 kamarádů a kamarádek z celé České republiky a Slovenska. Na stožáru viselo 24 vlajek. Soutěže proběhly odpoledne a zúčastnili se téměř všichni bez rozdílu věku. Osada Zlatá růže pořádala hod sekerou a nožem, Tornádo dělalo soutěž hod míčky na cíl, Netopýři hod kládou a Vlci hod podkovou.

Za Netopýry z Brna přijeli i jejich osadní jmenovci Netopýři z Hostýšové a Biely netopýr ze Slovenska. Za Vlky přijeli Šedí vlci z Boskovic a Vážan a Vlci ze Skutče. Podávalo se 11 stupňové dobře chlazené pivo Polička, kterého se vypilo 17 sudů.

K poslechu hráli a zpívali kamarádi a kamarádky z osad a skupin Tornádo, Stařici, Zlatý růže, Old boys, Feet boys, Sokolíci, Netopýři, Nebaro, Kropáči.

Do T.O.Vlci byly přijaty kamarádky Staňka a Jitka. Šerifem Vlků byl zvolen Dundy, hvězdu od Hupa přijal o půlnoci. Ohně se zúčastnili i dopisovatelé do různých trampských časopisů a periodik jako např. z brněnského Kurýra Luban, ze stoňáckého Tam tam Pedro, a dále spoluautor knížky Oslavské boudy Jura Cancák. V plné sestavě přijeli a příjemně překvapili Luňáci vedeni šerifem Lokyšou., dále kamarádi z Luhy, Tisu, Rudého orla, Rančerů, AXY, Pantera, Yetti, Lišiak a z osad Romadúr, Psí skála, Toakaeh, Trapeři, Černý mustang, Bloody Fox, Skaláci, Zubří, Biely bobor, Kondor a rodinní příslušníci kamarádů těchto osad.

Škoda, že nemohli dojet Roháči, Mňouci, Mikfeláci, Satani., kamarádi z Texasu / Farář a spol./ a Hana a Žanek z Austrálie.

Akce se povedla, bylo pěkné počasí a všichni se dobře bavili. A tak snad příští rok zase ve stejném složení.

AHOJ a ZJS (to je zdar jak sviňa) !

Dundy - T.O.Vlci Brno.

Generálka na Teslin River

Velký Vandr se pomalu blíží a nám zůstává otevřená otázka, zda budeme moci jet na „Teslin River 2005“ tak, jak si to plánujeme – všichni čtyři (Cwak + Maruš a Aleš + Milan) v hliníkové lodi (14 ft + 10hp motor). Rozhodli jsme se to vyzkoušet. Vyjeli jsme v pátek 20. května na Cowichan Lake, které je asi 35 km dlouhé a pouze spodní část je obydlena. Nechali jsme auto v lesním kempu a putovali po vodě několik kilometrů, až jsme našli příhodné

místo, kemp „U dvou jedlí“ v zátocě, která nás chránila před víchrem s přeháňkami. Většinu příprav jsme strávili výměnou ložisek na trajleru a opravou světel, takže se plno věcí zapomnělo

doma. Bylo ale dost jídla i pití a ještě víc dobré nálady. Obří jedle nepropršely a písničky zněly nad vodou až do jedné v noci. Nebyl to křest ohněm, ale „vodou“. Aleš za T.O. Kamarádi Ostrova. (foto 1-Aleš, 2-Cwak)

Oheň na Squamish River

(21. května 2005, pořádala Tulačka)

(Výňatky z Emailu #1)

... v pátek jsme jeli na Squamish. Po cestě jsem se zastavil u Petra Velka, volal mi minulý týden, abych se na něho přijel podívat. Měl rakovinu a v neděli ráno umřel. Tak jsem byl rád, že jsme se ještě viděli. No a Tulačka nás přivítala. Kluci hráli v pátek a v sobotu, bylo tam asi 6 kytar, Myšák, Tom Popelka, Petár, Mandolína, Marlen a Světlana, bylo to dobré. Myslím, že tam bylo určitě přes 100 lidí. No a v sobotu večer, jak zapálili oheň, tak začalo pršet fest a pršelo celou noc. Šel jsem spát ve 3 a ráno jsme jeli domů, pořád pršelo. Bylo tam dost lidí z Ameriky. . . .
 Vašek.

(Email #2, došlo 23. května)

Právě před chvílkou jsme dojeli a vyložili věci. Táborák byl OK. Přijelo hodně lidí. Až z toho byli pořádající překvapeni. Takovou účast nečekali. V deset večer v sobotu začalo pršet a neděle byla tak mokrá, že rozmočí i letošní Vítání Jara. Dneska ráno se vyjasnilo a byl překrásný den. Škoda jen, že v neděli ráno všichni odjeli a zůstali jsme tam jen my a Palko houbař s Danou a Karel (Charlie) z Williams Lake a Charlie z Revelstoku (teď bydlí v Surrey kousek od nás). Dnes přijel Bobor a Peter Weidner s Viki a vlastně včera večer přijel Milan Nedvěd s Bronkou.

Mějte se moc dobře. Ota

(Email #3, došlo 24. května)

Na long weekend se na obvyklém místě na Squamishi sešla asi stovka kamarádů z Vancouveru a Seattlu, kteří se z časových, finančních, či jiných důvodů rozhodli nejít na potlach na Bush River. Sezení kolem pátečního ohničku bylo velmi příjemné a zpívalo se až do časných hodin ranních. Sobota proběhla také dobře (guláš se vydařil), i když už za občasných přeháněk. Ale sobotní večer začal nepříjemně připomínat letošní Vítání jara - začalo hustě pršet a přestalo až v neděli odpoledne, když už většina kamarádů odjela. O muziku se staral převážně Myšák, kterému sekundovala Světlana a moje maličkost. Vydátně nám taky pomohli Petar, Olaf a Jirka s mandolínou. O dobrou náladu se navzdory počasí postarali všichni.

Ahoj - Tom. (foto Tom)

Potlach STO Vancouver

Kamarádi ze Spojených Trampských Osad Vancouver se letos rozhodli změnit tradičního místo a uspořádali potlach 21. května 2005 na Bush River za účasti více než padesáti kamarádů a kamarádek.

Redakce

(Email od Red'áka, došlo 25. května)

Posílám nějaké fotky, ale také jich moc nemám, protože můj fotograf (Zdenička) byla jeden den indisponována tou sladkou ovocnou "bouli", do které kuchaři nalili hodně jedu.

Já do ní nestačil sypat prášky. Měli jsme opravdu hezké počasí, až mě to zaskočilo a už se mi loupe nos a prodloužené čelo. Občas nám tam silně zafoukal vítr a to bylo jediné mínus, co jsme měli. Já, jako obvykle, rozdál svůj hlasový fond v sobotu a v neděli jsem se trápil, protože srdce by rádo

zpívalo, ale hlasivky měly utrum. Opět jsem sebou táhl svoji rybařskou výbavu, ale pocit, že bych mohl mezitím o něco přijít, mi nedovolil se vydat na velrybářskou výpravu. Zdenka vždy brble, že tahám ten rybářský cajk sebou a rovněž kytaru, tak jsem tentokrát hrábnul alespoň do těch strun.

Bush river je opravdu dost daleko, ale jelikož jsme vyjeli již v pátek ráno a měli jsme tam tři večery, tak to stojí za to strávit těch 9-10 hodin na silnici. Dokonce jsem nepostrádal ani svůj computer. Škrk s Kudmou tam dokonce zůstali až do úterý, jak se jim nechtělo domů. Ale to se nechtělo asi nikomu.

Tak je mi líto, že jste tam nebyli také. Mějte se moc fajn a někde zase na viděnou. A sem tam také pošlete nějakou fotku, ať vám mám co závidět. Ahoj Red'ák

Oznámení

Vydavatel STOPY Aleš Klestil oslavil šedesáté páté narozeniny v kruhu své rodiny, přátel a osadníků 13. května 2005 ve Victorii

- Maruš -

Victoria Day Vandr po North Saskatchewan River 2005

Píše Čmoudy z Calgary

Když mi někdo dá nějakou otázku, tak se ho preventivně vždy zeptám, jakou odpověď chce slyšet. Krátkou nebo dlouhou.

Na krátkou odpověď, jaký byl letošní vodní vandr po North Saskatchewan River mohu říci: „Ano, byl to bezva vandr a počasí nám letos přálo. Na tu druhou alternativu si je lépe sednout, uvařit kafe a dát na stůl bábovku.

Letošní už pátý ročník Vodního Vandru po North Saskatchewan River začínal velice dobrou předpovědí počasí. Žádné sněžení, déšť nebo vítr tím špatným směrem. Sešli jsme se tradičně pod Bigh Horn Dam v pátek večer pod hrází. Dobráci, Whisky a Karel Kučera, nechali jedno auto dole v Rocky Mountain House, takže zbytek party mohl přímo přijet na místo srazu. Když my jsme dorazili, tak tam už tábořil Fred'ák s Petrem z Edmontonu a po chvíli se připojila Alena, Whisky, vodácký nováček Hanka a Kája Kučera, Petr, starý ohničkař, už měl udělaný oheň a Fred'ák si tam dělal výživnou večerň z fazolí, pěstěných někde kolem Černobyly. Řekl bych o velikosti ledvin nemluvněte. (Kde to ten člověk kupuje?) My se Zojkou dorazili tradičně poslední.

Byl jsem vítán poznámkou od Fred'áka, na můj nový účes. Že kam a do které války zrovna táhnu. Můj nový „Flat Top“, styl US Marines, je poslední model v řadě účesů, kterým našinec prochází svojí cestou životem. Po vojně mánička až na prdel, pak indiánský cop. Potom následuje účes spořádaného občana s prosvítající lysinou. V tomto bodě má našinec několik možností. Buď to „comb over“ začesává a při čelním pohledu do zrcadla je silně spokojen sám se sebou, jak Donald Trump, ale ze zadu vypadá jak „Donald Trump. Nebo si nasadí čepici, která se stane jeho Hallmark, jako to třeba bylo s Wabim Ryvolou. Anebo to vzdá úplně; dá si do ucha zlatou náušnici, obleče si bílé tričko a začne pomrkávat po hospodinkách jako Mr. Clean. Mezi těmito stupni lysavosti jsem objevil loop hole, kdy jsem husté vlasy na straně začínající lysiny vyholil a tím pádem opticky zviditelnil fídký porost na temeni hlavy. Výsledek se rovná no-nonsense, straight forward styl, který opět mohou nosit jen silní jedinci. Slabým povahám se to nedoporučuje. Víím o čem mluvím.

Ráno nás přivítalo sluncem, ale teplota se pohybovala stále na jedné číslici plus. Balilo se tradičně tak, že všichni byli už nabalení a já skládal do své lodi další „potřebné“ maličkosti do divočiny.

Za námi stále zasněžené štíty Skalistých hor, kolem překrásná divoká řeka a před námi zvlněná krajina předhůří, kterým budem putovat po vodě po tři dny sto padesát kiláků. Co si může ještě člověk přát?

První 22 km proběhlo bez problému. Fred'ák s Petrem zmizeli v dále ve Fred'ákově ponorce křížené s maňáskem, kterou si tu vyrobil ještě v dobách krále klacka. Velice pohyblivá, rychlá loď nevábneho designu pro oko amatéra. Asi v polovičce cesty, Whisky vytáhl, s jeho

typickým mlčenlivým gestem, dvojku vysílaček s dosahem pěti mil. On věděl, že něco takového právě pro mne, neprojde bez povšimnutí. Děťký sen z dob filmu „Zpívající pudřenky“ nebo „Bitvy v Ardenách“ nabyt nové dimenze tohoto vandru. Hned jsme si volali důležité údaje, jako kam jet a kterým směrem. „Onan Jedna vola Eagle 2“ „Mayday, mayday!!!“ a další chytrosti. V polovici cesty se nám tam přichomejtli nějakí motorkáři, kterých je v lesích kolem jako nasráno. Takže jsme jim volali se silným slovanským akcentem. „Yourrrr rresistence is futile. Russians are comming. We „vont“ yourrrr namessss. Hned jsme přešoupli na jiný kanál, abychom neslyšeli jejich zoufalé volání „F.... off“.

Po 22 km jsme viděli v dáli most Trunk Road, přecházející North Saskatchewan River. Tam na mostě stál Fredák a Petr a mávali na nás, že si dáme oběd. Trunk Road most je další místo, kde se dávají též kanoje na vodu na stejný vandr. Hodně lidí má tu smůlu, že právě v tom místě ze strany přitéká silný proud za nasypáním valem kamenů, takže se tam tvoří silný vracák, neboli eddy. Kdo to nečeká, tak tam okusí studené vody N.S. River, hned ze začátku. Tohle otestování věčně studených albertských řek, se podařilo Hance a Kájovi, takže z oběda bylo lovení lodě a posádky plus pár drobností plavoucích směrem dolů k moři. My se Zojkou byli příliš daleko jim pomoci, takže jsme se soustředili na chytání drobností a flašek s pitnou vodou. Asi po půl kiláku jsme to vše pochytili, ale objevili se na naplaveném ostrově a museli na zbytek party čekat. S podivem právě v této chvíli malé vysílačky ukázaly svoji užitečnost. „Brnknu!“ jsem Whiskyemu, jak to dopadlo a kde máme na ně čekat. Podle instrukcí jsme ještě sjeli kilák po proudu, rozbalili oběd a čekali na zbytek party. Člověk si uvědomil sílu novodobé techniky. Normálně bychom zděšeně pobíhali po ostrově, naráželi jeden do druhého bez jediné zprávy o nešťastné posádce. Teď jen následoval klid, mír a pokoj v duši. Díky „Radio Shack“! Díky!

Po krátkém obědě s větrem v zádech, což na tomto tradičním vandru je velice netradiční, jsme směřovali do krátkého kaňonu, přetínající Brazeau Hřeben táhnoucí se napříč směrem sever-jih. Právě v těchto místech lze silně cítit zemní plyn. Sice to smrdí, jako by si někdo ulevil, ale pánbůh zaplať za ten smrad. Bez něho by Alberta byla jen pěkný kousek země tam někde mezi prdělí Saskatchewanem a Vancouverem. Místo toho tu leží bohatá Alberta, právě v těchto dnech slavící své sté výročí existence a do nebe sahající vědomí, že dokud nějaký idiot nevymyslí auto na něco jiného než benzin, Alberta je #1!!! Všichni to ví a každý se modlí ať se to vymyslí, až on bude v důchodu a ne dřive.

Slunce bylo ještě po čtvrté hodině hodně vysoko, ale my se utábořili na našem oblíbeném tábořišti „Mravenčí ostrov“. Ostrov dostal jméno samozřejmě pro neobvyklé množství mravenců, kteří v parných dnech vlezou prakticky všude. Je to taková mravenčí Bermuda, kde nějaký Ferda Mravenec zakotvil a bez přítomnosti nepřátel a relativně suchém vyvýšeném místě a vytvořil ráj pro jeho rasu. Vynikající tábořiště. Brouk Pytlík tam byl asi zastoupen jen mnou. Vždy jsem ho měl raději než SSMáka Ferdu, ale to je jiná story.....

Rozdělal se oheň, uvařila večeře a Alena tradičně vyluzovala neuvěřitelné trampské melodie na „jedno dolarovou“ kytaru. Mezi „Martou a partou“ se probíraly různé topiks ze života. Když jsme začínali trampovat, tak se mluvilo o kovbojích, amerických vojácích vyloďujících

se v Normadii. Po vojně už to byla děvčata a písně se zabývaly „Lunem děvčátka...“. Potom si pamatuji z jednoho ohně na Vancouver Islandu v osmdesátých letech, že řec se točila kolem hladiny cholesterolu, kdy dobrý kamarád Lampa konstatoval, že kdyby žil opět v Československu, že by zakalil na mrtvičku z té dobré české stravy. Přitom chudák a my všichni netušili, že to bude opět domovina, která bude příčinou jeho konce. No a teď se na „Mravenčí ostrov“ probírá poslední topik „Co se mnou až zhebnu...“. Od rozprašování z letadla až po nechání se zpopelnit na smutečním trampském potlachu, kdy pivem rozjásání kamarádi se budou dívat na kamaráda, z kterého vytéká bokem přebytečný tuk. „Hele, Jerry, hod' tam pár polen, ať už se na to nemusíme dívat!“ Prostě byla sranda. Já šel brzo spát, protože se mělo vyjíždět ráno v devět, ale ještě jsem poslouchal písničky linoucí se od malého taboráku zamuchlaný ve spacáku.

Ráno bylo přesnou kopií prvního jitra a voda opět byla o pár čísel vyšší, tak odraz na další etapu trampů po vodě byl předzvěstí dalších úžasných dobrodružství. UVědomil jsem si, že díky Šolimovi a jeho Yukon vandru, je stále více lidí, co chtějí jezdit ven tímto způsobem. Je to taky v podstatě nejpřirozenější cesta objevování Kanady, která právě byla, oproti Americe, dobývána po řekách a ne vozy. A též kam se dostaneš lodí, tam se většinou nedostaneš ani pěšmo a vůbec ne autem. Tohle je na západní a severozápadní Kanadě ta nejhezčí věc. Stále tu jsou místa, kde se cítíš skutečně svobodný ve stále úžasné divočině, která v Evropě existovala před stovkami let.

Až na větší peřej, několik mil od Mravenčího ostrava, je to vše rychlá voda, která se dá celkem bezpečně projet bez většího rizika. Je tam pár peřejí class IV, ale dá se vše objet. Fredák s Petrem, z nějakého záhadného důvodu, byli stále vpředu. Vůbec to byla velice pozoruhodná dvojka. Fredák měl na tomto vandru oranžový jump suit. V Kanadě je tento oblek údajně uniformou borců na trap-line, kde Fredák, zkušený lovec bobrů a amatérský hledač zlata, dělá instruktora. Takže asi neměl čas se převléct. Na jih od 49. rovnoběžky jsi v takovém oblečku považován za osobu právě unikající z nápravného zařízení typu Alkatraz. Taky Fredák říkal, že když tábořil v zimě v Arizoně a vyrazil si ve své oblíbené kombinéze, že nahnal místním lidem dost stachu, než se vysvětlilo, že je to „turista z Kanady“. Pod vlivem této historky a neúnavnému tempu pádlování, mi ti dva připomínali uprchlé mukly, unikající po řece jako z filmu „Wild River“ s Merrill Streep

Petr ve své bílé pružované košili mi připomínal mukla, který právě sbalil něco na sebe ze šňůry sušícího se prádla a Fred „lifer“, který by se měl někde v prdělí převlékat. Proč? Když ho bachaři dostanou, tak v muklovským a ne jinak!???

- dokončení příště -

Poznámky redakce

Filozofie – **Co se ti na trampingu líbilo pošli do STOPY, co se ti nelíbilo pošli rovnou těm, kterých se to týká.**

Máš-li zájem dostat upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email. **POZOR** - Odešel nám na počítači Hard Disk a tam jsme ztratili mnoho E-mail adres.

Prosíme proto všechny, aby nám pro jistotu poslali E-mail adresu znova. Začínají nám chodit články do Stopy z různých míst jak v Česku tak ze Slovenska. Rádi vyhovíme, pokud je článek napsán za účelem otištění ve STOPĚ a limitované místo našeho časáku to dovolí. Jestli to posíláte i na ostatní trampské časopisy, napište které (pro případný odkaz) Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsaná a tam se také obraťte s případnými dotazy a výhradami.

Povstaňte kamarádi . . .

22. května prohrál svůj boj s rakovinou kamarád Petr Velek z Vancouveru. Bylo mu pouze 59 let. Za pozůstalé se s ním loučí jeho matka Růžena, manželka Marie, synové Petr Jr. (Marie), Rob (Michelle), vnučka Ashley, sestra Babeta a bratrance Tom a Steven.